

Προηγούμενη έκδοση

ΑΡΧΑΪΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Σιμωνίδας, «Για τους πεσόντες στις Θερμοπύλες».

Γι' αυτούς που έπεσαν στις Θερμοπύλες
ένδοξη η τύχη, παρ'ότι η μοίρα
κι ο τάφος τους προσκυνώταί
μην κλαίετε, μη μισώσετε τους, μην τους θρηνείτε, υψώστε τους,
γιατί ό,τι κλέβει τέτοιος τάφος μήτε η μοίρα μήτε ο χρόνος
ο πανδαμάτορας μπορεί να το αρραβώσει.
Ναός γενναίων και γόητρα τη δόξα της Ελλάδας
για κτιστάς· το μαρτυρεί κι ο βασιλιάς της Σπάρτης,
ο Λεωνίδας που άρπαξε με την παλικαριά του
καύχημα μέγα και τη δόξα του ακατάβλητα.

(Μίτρος Γ. Αδάκης)

Οι στίχοι του γρῶμῳσι για τους νεκρούς της μάχης των Θερμοπυλῶν (480 π.Χ.) διασώθηκαν από το Διόδωρο το Σικελώτη, ιστορικό-γράφο του 1ου αι. π.Χ., στο σύγγραμμά του Ιστορικά Βιβλιοθήκη.

Η μοίρα, η δόξα, ο έπαινος, η αρετή αποτελούν κυρίαρχες έννοιες στο αρχαίο αυτό γρῶμῳσι. Στο τέλος του ποιήματος οι νεκροί μεταβιβάζονται σε σφίβηλα και ταυτίζονται με την «ένδοξον» της Ελλάδας, που τώρα κατοικεί στον υψό τάφο. Ο θάνατος μετατρέπεται, με προσηφατική επιβεβαίωση, σε έπαινο.

Ανάλογο γρῶμῳσῳτικό τόνο χρησιμοποιεί και ο Ανδρέας Κάλβος στον Ωδή του «Εκ των Ιερών Λόγων». (1822).

Εικόνα της σελίδας.
Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο

Ας μη βρού'νε ποτέ
το σύννεπον, και ο άνεμος
σπείλῃνδ' ακ' μην σκορπίσῃ
το χώμα το μακάριον
που σας σκεπάζει...

Τρέχουσα έκδοση

ΑΡΧΑΪΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Σιμωνίδας, «Για τους πεσόντες στις Θερμοπύλες».

Γι' αυτούς που έπεσαν στις Θερμοπύλες
ένδοξη η τύχη, παρ'ότι η μοίρα
κι ο τάφος τους προσκυνώταί
μην κλαίετε, μη μισώσετε τους, μην τους θρηνείτε, υψώστε τους,
γιατί ό,τι κλέβει τέτοιος τάφος μήτε η μοίρα μήτε ο χρόνος
ο πανδαμάτορας μπορεί να το αρραβώσει.
Ναός γενναίων και γόητρα τη δόξα της Ελλάδας
για κτιστάς· το μαρτυρεί κι ο βασιλιάς της Σπάρτης,
ο Λεωνίδας που άρπαξε με την παλικαριά του
καύχημα μέγα και τη δόξα του ακατάβλητα.

(Μίτρος Γ. Αδάκης)

Οι στίχοι του γρῶμῳσι για τους νεκρούς της μάχης των Θερμοπυλῶν (480 π.Χ.) διασώθηκαν από το Διόδωρο το Σικελώτη, ιστορικό-γράφο του 1ου αι. π.Χ., στο σύγγραμμά του Ιστορικά Βιβλιοθήκη.

Η μοίρα, η δόξα, ο έπαινος, η αρετή αποτελούν κυρίαρχες έννοιες στο αρχαίο αυτό γρῶμῳσι. Στο τέλος του ποιήματος οι νεκροί μεταβιβάζονται σε σφίβηλα και ταυτίζονται με την «ένδοξον» της Ελλάδας, που τώρα κατοικεί στον υψό τάφο. Ο θάνατος μετατρέπεται, με προσηφατική επιβεβαίωση, σε έπαινο.

Ανάλογο γρῶμῳσῳτικό τόνο χρησιμοποιεί και ο Ανδρέας Κάλβος στον Ωδή του «Εκ των Ιερών Λόγων». (1822).

Εικόνα της σελίδας.
Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο

Ας μη βρού'νε ποτέ
το σύννεπον, και ο άνεμος
σπείλῃνδ' ακ' μην σκορπίσῃ
το χώμα το μακάριον
που σας σκεπάζει...